

Waar dromen beginnen

Eerste druk, oktober 2012
© 2012 Nanno Brink

ISBN: 978-90-484-2652-2
NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Waar dromen beginnen

NANNO BRINK

Voor Marylise,
Je mocht het licht niet zien
En zwerft nu tussen de sterren
Wakend over ons....

I. Waakzame poes

Onzeker bekeek Daniëlle zichzelf in de spiegel aan de wand in de slaapkamer. Jaren geleden liep ik in een winkel er tegenaan toen ik op zoek was naar meubels voor mijn eerste woning. De eigenaren waren gedwongen de zaak te sluiten en hielden uitverkoop. Ik was nog vrijgezel. De manshoge spiegel, voorzien van een goudkleurig en zwarte lijst met in de hoeken barokachtige decoraties, zat onder het stof. Door mijn reizen in het Midden-Oosten leerde ik afdingen en na enig gemopper van de verkoper omdat hij vond dat de spiegel al zeer scherp geprijsd was, kreeg ik het alsnog mee voor een prikkie. Nu hing het aan de wand en paste goed bij de koloniale inrichting die Daniëlle meenam toen ze bij me introk.

‘Ben ik hier dik in...zeg eens eerlijk?’ vroeg ze aarzelend, hopende dat ik iets zou zeggen dat haar onzekerheid wegnam.

Ondertussen draaide ze zich voortdurend om terwijl ze zichzelf bekeek in de spiegel. Ik kon niet ontdekken waarover ze onzeker moest zijn. Het donkere truitje paste goed bij het grijze geruite rokje en voor mij was ze de mooiste vrouw van de wereld. Het enige dat ik echter zei was:

‘Je ziet er goed uit lieffie, maak je niet zo druk. Je gaat toch alleen naar je vriendinnen?’ Ik klonk betuttelend en wilde eigenlijk bij ons kindje kijken.

Marylise was nu vier maanden oud en de mooiste dochter die een vader zich kon wensen. Urenlang staarde ik naar die wolkjes van wan-gen staren en verloor mezelf in haar donkere ogen.

Boos keek Daniëlle me aan.

‘Aan jou heb ik ook niets Nanno. Misschien gaan we wel dansen. Annette wilde wat drinken in het café en Nicole en Annelies zelfs naar de discotheek.’ Daniëlle slaakte een diepe zucht.

‘Ze zijn zo slank en na de bevalling heb ik mijn figuur niet meer terug gekregen. Misschien kan ik mijn buik verhullen met die brede riem,’ en ze zoefde naar de kledingkast.

Haar zelfbeeld vond ik niet kloppen, maar in mijn gedachten wuif-

de ik het nu achteloos weg. Zachtjes liep ik naar de babykamer en toen ik de deur open deed rook ik een zoete babygeur. In het gietijzeren witte ledikant lag ze diep te slapen. Ik pakte een stoel en ging bij haar zitten. Mijn vader had het ledikant, waar mijn zus en ik ook in hadden gelegen, helemaal opgeknapt en van mijn moeder kregen we nieuwe kanten bekleding. Wekenlang speurde Daniëlle internet af en uiteindelijk vond ze de witte houten meubels die er goed bij pasten. De kamer lag vol met knuffels van vrienden en familie en aan één wand die, in tegenstelling tot de andere muren, bruin geschilderd was hing een zilverkleurige lijst met een grote foto van Marylise, genomen toen ze enkele dagen oud was.

In deze kamer bestond geen tijd.

Ineens stond Daniëlle naast me. Ze droeg een zomers ietwat wijd zittend paarskleurig jurkje. Terwijl ik zat sloeg ik mijn arm om haar middel. Liefkozend legde ze haar hand op mijn hoofd.

‘Wat is ze mooi he?’ zei ze zacht.

Ik knikte instemmend.

‘Ik moet gaan lieverd, anders kom ik te laat bij die meiden. Pas je goed op haar?’

Vragend keek ik haar aan.

‘Ik ben vader. Ik pas niet op, maar voed haar op,’ zei ik ietwat verontwaardigd.

‘Je begrijpt wat ik bedoel,’ zei ze glimlachend. Al vanaf het begin wist ze goed om te gaan met mijn filosofoer waar ook ik zelfs wel eens moe van werd.

‘Ik loop met je mee,’ zei ik en stond op. Daniëlle gaf Marylise zachtjes een kus en fluisterde iets wat ik niet kon verstaan.

Beneden trok ze haar leren jasje aan en pakte de sleutels uit het plastic bakje in de meterkast.

‘Nou, veel plezier met wat je vanavond gaat doen lieverd. Blijf niet op voor me hoor, het kan misschien laat worden.’

‘Dat maakt niet uit kanjer, als je maar voorzichtig doet. Doe je vriendinnen de groeten van me.’

‘Zal ik doen,’ en ze gaf me een stevige zoen op de mond. Haar blauwe ogen fonkelden, nog steeds kon ze me betoveren met haar blik.

Terwijl ze de deur dicht deed en naar de auto liep, ging ik naar het keukenraam om haar uit te zwaaien. Aarzelend reed ze achteruit van de parkeerplaats af. Ze had er een hekel aan. Vlak voordat ze wegreed gaven we elkaar een kus in de lucht.

Uit de koelkast pakte ik een fles cola light en schonk te drinken voor mezelf in. Met het glas in mijn hand liep ik naar de bank en plofte neer. Het glas zette ik op tafel en pakte de afstandsbediening. Baloe, onze witte langharige poes die al die tijd in de kamer voor de tuindeuren had gezeten om haar territorium te bewaken, kwam naar me toe en sprong op schoot. Tijdens het zappen trok een programma over gevangenen op National Geographic mijn aandacht en ik legde de afstandbediening naast me neer. Ondertussen was Baloe op haar rug gaan liggen en onbewust was ik haar buikje aan het aaien. Aan het gespin te horen vond ze het heerlijk. Enkele minuten later draaide ze haar hoofd richting de trap, haar ogen stonden wijd opengesperd. Razendsnel sprong ze van mijn schoot en rende de trap op.

Rare kat, dacht ik. De gekke tien minuten zijn weer aangebroken. Terwijl ik verder keek naar het programma nam ik een slok. Nauwelijks had ik mijn glas neergezet toen Baloe hevig mauwend de trap afstormde en naar me toe rende.

‘He, wat heb je daar nou?’ vroeg ik verbaasd.

In haar bekje hield ze een glinsterend blauw lapje vast en toen ik het wilde pakken liet ze het vallen op de grond. Terwijl ik het gescheurde lapje oprapte draaide Baloe zenuwachtig om me heen. Ze wilde me iets duidelijk maken, maar ik begreep het niet. Het lijkt wel op kleertjes van een barbiepop, dacht ik. Maar we hebben helemaal geen poppen. Ineens hoorde ik gegiechel boven, het geluid herkende ik niet. Baloe stond bij de trap me vragend aan te kijken, klaar om naar boven te spurten. Er is iets met Marylise, flitste er door mijn hoofd en ik stoof de trap op. Ik wilde linksaf naar de babykamer toe, maar een geel lichtschijnsel in de slaapkamer rechts trok mijn aandacht.

‘Wa..wat...is...is dit?’ stamelde ik.

In de spiegel die fel oplichtte, zag ik een donker woud met in de verte een vallei voor me uitstrekken. Tot mijn schrik leek Marylise te

zijn opgeslokt door de spiegel. In haar witte rompertje zweefde ze, omringd door meerdere vrouwelijk gevormde elfjes die doorzichtige blauwkleurige vleugeltjes hadden als vlinders, snel van me af. Speels vlogen ze om haar heen. Met hun goudkleurige toverstafjes die ze heen en weer bewogen leken ze haar te controleren. Marylise lachte, maar ik aarzelde geen moment en sprong zonder na te denken in de spiegel. Zonder het te merken volgde Baloe.

Met een duizelingwekkende snelheid schoot ik door een witte wolkachtige tunnel richting het bos beneden mij. Ongecontroleerd zwaaide ik mijn armen en benen hevig heen en weer in een verwoede poging mijn balans te vinden en de snelheid te verminderen. De inspanningen waren tevergeefs en de grond kwam snel dichterbij. De angst in mijn hart bouwde zich op en ik kon niet meer ademen. Ik ga dood, schoot er door mijn gedachten. Vlak voordat ik te pletter zou vallen bleef ik ineens boven het gras zweven. Met trillende benen zette ik voorzichtig mijn voeten op de grond. Lucht vulde mijn longen, ik leefde nog. Voor enkele momenten keek ik vertwijfeld om me heen, nog natrillend van de val. De dikke en grillig gevormde bomen voor me, met diverse uitstulpingen zagen er imposant uit. De donkere schors was ruw en korrelig van structuur. De drievingerige groene bladeren hadden een gele gloed over zich heen.

‘Marylise,’ riep ik. ‘Waar is ze...en de elfjes?’ Waar ik ook keek, nergens waren ze te bekennen.

‘Ik moet de vallei zien te vinden, daar ging ze naar toe.’

‘En als je naar me luisterde, was je op tijd bij de wieg geweest,’ zei een katachtige stem.

‘He...wat?’ Ik was stomverbaasd. Waar kwam die stem vandaag?

‘Hier ben ik.’ Ineens stond Baloe naast me, ik tilde haar vlak achter haar voorpootjes op.

‘Kan je praten, hoe is het mogelijk?’ vroeg ik terwijl ik haar vertwijfeld aankeek.

‘Ik heb altijd kunnen praten, maar thuis luister je nooit. En doe je hand eens onder mijn kont, je houdt me niet lekker vast.’